

Čaro Vianoc

S prvým vdýchnutím mrazivého vzduchu a nesmelou vločkou skrytou v dlani spoznáte, že prichádzajú Vianoce. Tlmený jas žiari nielen z preplnených výkladov, ale odráža sa i v očiach ľudí. Teplo, neha, láska... Nastal čas, keď tie najvzácnejšie city ožívajú, aby aj v dušiach ľahostajných prebudili zvyšky dobra, ktoré často skrývame...

Severák si už hvízda svoju veternú koledu, roztopašne kradne deťom čiapky. Vyštipané líca. Horúca červeň prebudená chladom.

Nedozerné hĺbky vôd, teraz v škrupine krehkej a tajomnej zároveň. Čo sa skrýva pod hladinou? Mocná príroda si zachováva vlastné čarokrásno, čakajúce na objavenie tými, čo sú vnímaví k nepolapiteľnému pôvabu zimného podvečera.

Komu telo neobjíme mrazivá obruč, studená, tvrdá, naliehavá, keď všade navôkol sa predostrel hmlistý závoj mliečnobielej chumelice? Ešte vždy je tu záchrana. Svetielko v diaľke. Mámi, pozýva bližšie... Získať ho nie je samozrejmé. Iskierka ľahko nepreskočí.

Hrejivý pocit radosti zo stretnutí s rodinou, ten treba hľadať v sebe. Hravý plamienok má najradšej srdcia detí. Potešenie, čisté a neskalené, vpečatí drobným tvárom onen výraz, za ktorý by dospelí zaplatili pokladmi sveta.

Načo siahať do vreciek, načo mince, trblietavé odlesky drahokamu? Tajomstvo Vianoc prebýva vo voňavom ihličí, šíri sa s arómou škorice, vanilky...

Dar? Z hĺbky srdca. Komu? Tým, pre ktorých stojí za to žiť. Čo? Úsmev a objatie. Bozk pod imelom, dychtivým svedkom zblíženia. Kto dá viac? Ten, čo cíti na jazyku opojnú chuť medu.

Kúzlo bez prútika čarodeja, bez omamných odvarov, krištáľových gulí. Všetko máme skryté v dlaniach, zbrázdnených cestičkami dotykov. Bytosti potrebujú vnímať ľudské teplo po svojom boku...

Nielen v čas vianočný.

Petra Vitázková